

Străin și călător

8 iunie 1999

Gili Cârstea

Când l-a chemat pe Avraam să părăsească patria mamă, Dumnezeu intenționa să ridice un popor care, prin credință, să împartă cu El misiunea glorioasă de a aduce vindecare unei planete în rebeliune. Copiii lui urmau să fie ambasadori printre neamuri, purtătorii de vești bune că s-a găsit un preț de răscumpărare pentru familia omenească. Domnul l-a invitat pe Avraam să privească spre cele patru puncte cardinale, spre a înțelege că, de acum, patria lui este planeta întreagă.

Acceptând prin credință această viziune slăvită, Avraam pornește spre necunoscut. Cortul urma să fie reședința lui până la sfârșitul vieții. Același cort urma să fie și reședința urmașilor lui, dacă ei acceptau rolul măreț de ambasadori ai lui Hristos. Ei ar fi fost atașați ai lui Iehova pe lângă guvernele națiunilor, răspândind lumina caracterului lui Dumnezeu printre neamuri. Ar fi fost savanți ai științei mântuirii, învățând "pe mulți să umble în neprihănire" (Daniel 12,3), strălucind ca stelele pe cerul întunecat de minciunile dumnezeului acestui veac. Ar fi fost "capul și nu coada" (Deuteronom 28,13) în mijlocul națiunilor pământului, pregătind drumul pentru venirea Mielului lui Dumnezeu.

Dar intenția aceasta slăvită a fost refuzată de urmașii lui Avraam. Din oferta de har făcută tatălui lor, ei nu au înțeles decât că vor avea o țară a lor, pur materială, ca a tuturor națiunilor pământului. Nu au putut înțelege că misiunea lor este mondială și chiar cerească. Această perspectivă îngustă a afectat serios concepția lor despre natura și misiunea lui Mesia.

Urmările acestei neînțelegeri au fost catastrofale. A urmat inevitabil închinarea falsă și robia egipteană de peste patru sute de ani. Dacă și-ar fi înțeles rolul și misiunea, copiii lui Israel nu s-ar fi așezat în Gosen, cel mai pitoresc și fertil loc al Egiptului, ci ar fi plecat imediat după încetarea foametei. Ei cunoșteau foarte bine viața de tabără cu incomoditatea ei, iar viața civilizată și abundentă din Egipt era o opțiune prea atrăgătoare pentru a fi refuzată. A urmat lunga perioadă de robie.

Dar Dumnezeu dorea să-și onoreze legământul făcut cu Avraam. Este trimis Moise într-o misiune de eliberare, întâmpinată cu mare opoziție de către poporul resemnat și programat deja să fie "coada." De la eliberarea din Egipt și până la granițele Canaanului, drumul a fost plin de semne și minuni uluitoare, ca ei să

poată înțelege nevoia uriașă a omenirii de un așa Părinte iubitor, care poate da apă din stâncă, hrană din cer, lumină în beznă și umbră în arșița zilei. A fost drumul lung și riscant al logodnei, unde Mirele Ceresc se făcea cunoscut miresei Lui. El dorea să-i îmbogățească prin cunoștința slavei caracterului dragostei Sale, ca ei să poată răspândi printre neamurile la care ajungeau mirosul de viață al evangheliei, "farmecul inegalabil" al lui Hristos.

Dar ei nu L-au cunoscut. În loc să vadă în El pe Părintele veșnicilor și pe Domnul păcii, ei s-au mulțumit să-L perceapă ca pe "Stăpânul" (Osea 2,16). Așa au fost puse bazele vechiului legământ. Durerea Mirelui divin era fără margini. El, Prietenul și Iubitul, urma să fie tratat ca Stăpânul. De la gloriosul proiect de a duce lumina adevărului până la marginile pământului, misiunea era redusă la simpla supraviețuire într-o lume ostilă. De la oferta de pace și har pe care trebuiau să o ducă lumii, iată-i acum transformați în solii distrugerii, urâți și disprețuiți de toți locuitorii pământului. Sabia devenise un mod de viață, pâinea lor cea de toate zilele. Cu câtă bucurie privea din spatele cortinei Acuzatorul fraților...

Curând după ajungerea în Canaan, această împotrivire a lor față de scopurile și intențiile lui Dumnezeu a luat forma foarte concretă a rebeliunii deschise. Refuzând implicațiile principiului conform căruia "cel ce pune mâna pe sabie de sabie va pieri," ei au cerut un împărat. Ei spuneau clar că refuză să fie străini și călători, că rolul de ambasadori ai lui Hristos nu-i atrage. Ei doreau "să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile" (1 Samuel 8,19.20). Ei nu doreau să fie "capul" printre națiunile pământului; tot ce doreau era să fie și ei "ca toate neamurile." Dorința le-a fost îndeplinită. "Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt, până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei" (1 Samuel 8, 7.8).

Acest eșec rușinos de a percepe scopurile lui Dumnezeu în marea controversă a marcat toată istoria lui Israel, de la ieșirea din Egipt până la omorârea lui Ștefan cu pietre. Războiul este singura cale de supraviețuire pentru un popor care alege un împărat, lepădând pe Mirele ceresc. În loc să atace izvodirile fărădelegii la nivel înalt, să înfrunte la curțile împăraților lumii acțiunile "duhurilor răutății care sunt în locurile cerești," ei s-au trezit în capcana războiului "împotriva cărnii și sângelui" (Efeseni 6,12). Iar noi astăzi spunem că ei au făcut bine, că Domnul i-a însoțit și binecuvântat, și prin urmare noi trebuie să le urmăm exemplul. Este adevărat că Domnul i-a însoțit și binecuvântat, dar El nu a fost nicidecum la originea acestei rușinoase depărtări de chemarea lor sfântă.

Slava lui Dumnezeu, care este caracterul Său, nu putea fi nicidecum descoperită lumii pe calea aceasta a violenței, urii și exclusivismului, național sau religios. Numele lui Dumnezeu a fost batjocorit de către Israel mai eficient decât o făceau națiunile păgâne ale lumii.

Dar această pagină tristă din istoria mării controversă s-a încheiat. Israelul după trup a eșuat, refuzând conștient și premeditat să fie străin și călător pentru onoarea lui Dumnezeu. Dar planurile lui Dumnezeu și nevoile lumii nu s-au schimbat. El așteaptă și astăzi să atingă inima miresei Sale cu această misiune înaltă. Lumea așteaptă mai nerăbdătoare ca oricând o clarificare a tensiunii din jurul caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului și adevăratelor puncte în dispută din marea controversă.

În 1888 Mirele Divin a venit din nou la mireasa Lui, cu o imagine "mai proeminentă" a farmecului inegalabil al lui Hristos. El chema din nou pe poporul Său să fie "capul și nu coada" pe calea consacrată a noului legământ. El dorea să facă din Mireasa lui o glorioasă descoperire despre puterea evangheliei. Nunta urma să clarifice irevocabil natura noului legământ și glorioasa lui realizare, unirea cu natura divină. Rescrierea caracterului lui Dumnezeu, legea, în mintea umană, era o binecuvântare a zilei ispășirii pe care omenirea o așteaptă de două mii de ani. Dar la Minneapolis, idea de a fi "capul" li s-a părut părinților noștri un pic extravagantă. Ei erau mulțumiți să fim și noi "ca toate neamurile."

Eforturile de a demonstra că suntem "ca toate neamurile" a marcat toată istoria noastră denominațională de după 1888. Am negat sistematic tot ceea ce ne făcuse un popor: o corectă înțelegere a întrupării lui Hristos, a doctrinei sanctuarului cu ziua ispășirii finale, a darului profetic și în special viziunea unică a mării controversă dintre Hristos și Satana.

Altfel spus, după ce ne-a convins să ne lăsăm tunși ca Samson, lumea evanghelică ne-a făcut să credem că ne stă mai bine așa. De atunci ne tundem singuri. Și ca să fim siguri că tunsoarea este la modă, ne trimitem tinerii să se specializeze la școlile lor.

Și iată-ne acum o biserică printre biserici, ca iudeii un popor printre alte popoare. În locul cortului am preferat palatul, în locul mișcării am ales locul. În același timp, ne măgulim cu gândul că odată, cândva, o minune va justifica speranța nutrită în secret că suntem altceva decât spunem lumii.

Mai există vreo speranță că Domnul va reuși să câștige inima rămășiței pentru planul inițial de a duce lumina până la marginile pământului? În confuzia, fragmentarea și pluralismul malign care cuprind biserica, cine mai poate propune, cu succes, o soluție salvatoare? Odată ce credințele specifice ne fac să roșim și să ne cerem scuze, ce credibilitate mai avem când ne cerem dreptul de a vorbi? Cu ce drept ne batem pentru libertate de conștiință pe la înaltele porți ale Babilonului, dacă noi înșine nu mai credem ceea ce avem de spus?

Recent, o comunitate adventistă din sudul Statelor Unite a hotărât să mute serviciul divin duminică, pentru a ușura accesul păzitorilor duminicii la adevărurile adventiste. Frații cred că, pentru a-L prezenta pe Hristos, nimic nu este prea mult. Și mai cutremurător este felul în care au reacționat cei mai mulți dintre membrii bisericii din alte zone. În discuțiile aprinse de pe Internet, această schimbare li se

părea unora perfect îndreptățită, dacă scopul acțiunii este "câștigarea de suflete" și "proslăvirea lui Hristos"

Cine este acest "hristos" pe care suntem dispuși să-l preamărim împreună cu bisericile ce alcătuiesc Babilonul? Israelul din vechime s-a închinat sute de ani cuiva pe care îl numeau Domnul, în timp ce adevăratul Domn striga cu disperare: "Israel nu Mă cunoaște."

În loc să respectăm proiectul perfect de a merge peste tot ca ambadori ai lui Hristos pentru încheierea misiunii Sale de a face cunoscut pe Tatăl, noi suntem tot mai mult obsedați de "națiunea noastră" și de "câștigarea de suflete." Parcă nici nu ne pasă de umbrele sumbre pe care le aruncă asupra noastră Osea 4,7: "Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară."

Mișcarea adventă a fost chemată să dreagă spărturile lăsate de refuzul lui Israel de a fi un popor "străin și călător," un popor fără patrie pământescă, un neam de ambadori. Astăzi, la peste 150 de ani de atunci, se poate constata ușor că cele mai serioase și costisitoare eforturi ale noastre sunt depuse pentru lărgirea frontierelor Laodiceei. Am început să credem că, dacă suntem mulți, se vede mai puțin că "nu știm." Martorul Credincios nu ne reproșează că suntem puțini. El spune că suntem paralizați spiritual și că viziunile triumfaliste pe care le difuzăm pe toate frecvențele nu sunt decât speranțe deșarte. Atâta timp cât vom dori un împărat și vom păta cu sânge frontierele noastre, misiunea de a comunica evanghelia împărăției va rămâne neîmplinită. Și atâta timp cât misiunea rămâne neîmplinită, El va rămâne un străin pentru locuitorii Planetei Pământ.
